

Silahlı mücadele hareketinin en önemli sorunu nedir diye sorulsa, buna örgütlenme cevabının verilmesi gerekir. Bunu ne THKO, ne THKP-C, ne biz, ne Devrimci Sol, ne MLSPB ve ne de ötekiler çözebildiler. Herkes kendisine göre bir çözüm getirdi. Teoride çözüm getirmekle bu çözümün pratikte uygulanması birbirinden ayrı şeylerdir. Pratikte bulunan çözümler genellikle deneme yanılma yöntemiyle ve sık sık da ortamın gereklerine uyularak bulunan çözümlerdi. Bu çözümlerin sürekli değişmesi ve açık pragmatik özellikler taşımaları kaçınılmazdı.

Örgütlenme sorununu başka örgütler de çözemediler. Devrimci Yol bir silahlı mücadele örgütü değildi. İnanılmaz kalabalıkta bir kitlesi vardı ama bu kitle 12 Eylül sonrasında belirgin bir direniş gösteremeden hızla dağılacaktı. Benzer bir durum TKP, Halkın Kurtuluşu, Kurtuluş ve TKP-ML için de söylenilebilir. Sonuncusu inanılmaz derecede pragmatist bir örgüttür. Günün gereklerine göre çözüm getirir ve bu çözümler de kaçınılmaz olarak sürekli değişirler.

Örgütlenmeyi bilmek için genel teori yeterli değildir. Örgütlenmenin de kendi teorisi vardır ve bunun öğrenilmesinde pratik deneyim özellikle önemlidir.

1975-1980 döneminde hiç birimizin böyle bir deneyimi yoktu. Legal mücadele ile silahlı mücadele arasında nasıl ilişki kurulacağını teorik olarak biliyorduk, ama pratikte işler başka türlü yürüyordu. Devrimci harekette illegalitenin gereklerine yeterince uyabilen bir örgüt yoktu denilebilir. Çok sayıda örgütte neredeyse herkes her şeyi biliyordu. Çok sayıda örgütün 12 Eylül sonrasında hızla çözülmesinin önemli bir nedeni de budur.

Zaman herkes için çok kısaydı. 68 kuşağı denilen kuşak için zaman 1965-1971 arasındadır. 78 kuşağı için ise 1975-1980 arasındadır. İkincisi büyük oranda ilkinin devamı olmakla birlikte toplam pratik hareketlilik zamanı 11 yılı geçmiyor. Ülkemizde 1920'lerden beri gelen komünist bir hareket var ama birikimi son derece zayıftı. Bu durum, kısa dönemlerde önemli patlamaların ortaya çıkmasını ve bunların şiddetle bastırılmasını getirdi. Önemli sonuçlardan bir tanesi budur.

Sık sık “legal örgütlenmeye ya da açık örgütlenmeye daha fazla önem vermeliydik” denilir. Teoride söylenilen farklı olmakla birlikte pratikte yapılan buydu. Çok sayıda örgüt büyük oranda legaldi (Devrimci Yol gibi). Ne ki, açık örgütlenmenin ne kadar zor olduğunu içine iyice girmemiş olan anlayamaz. İlegalitenin kendi zorlukları vardır, legalitenin de kendisine ait zorlukları... İlegalitedeki şekilciliğin legalitede de karşılığı vardır.

Örneğin dernek kurmak kendi başına fazla bir anlam taşımaz. Çok sayıda dernek tabela derneğidir. Filanca örgütün taraftarları için toplanma yeri olmanın ötesinde herhangi bir işleve sahip değildir. Derneğin yeterli sosyal faaliyeti olmayınca böyle olması da kaçınılmazdır.

Örgütlenme konusuna boyutlu bakıldığı zaman, değişik yazılarda ifade edilen “Mihrac Ural örgütlenme yapamaz, sadece yapılmış olanı bozar” ifadesinin de abartı olduğu ortaya çıkar.

Mihrac Ural’ın bozguncu yapısını ben de biliyorum, bunu yaşadım da... Ama az çok şekillenmiş, rotası belli bir örgütlenmeyi bozamayacağını da yaşadım.

Mihrac Ural her yerde kendisini öne çıkarmaya çalışır. Bunun için gerekirse olay çıkartır, insanlarla kavga eder, sözün kısası her pisiği yapar... Eğer söz konusu örgütlenme, az çok kitlesel olsa bile, sağlam bir temele oturmuyorsa, bu bozgunculuğun zararı da büyük olacaktır.

Örgütlenmenin estikleri bulunsa bile azçok sağlam bir temele oturuyorsa, bozgunculuk fazla zarar veremez.

Size önce Paris’ten sonra Almanya’dan örnekler vereyim.

Mihrac Ural 1981 yılının Kasım ayında Paris’e geldi ve iki-üç hafta kadar kaldı. Bir derneğimiz vardı ve Paris’e özgü bir dergi çıkartıyorduk (Tek Yol Devrim). Bu dergi Almanya’dakilerin isteği üzerine orada da basılıp dağıtılıyordu.

Adamın komaya girdiğini tahmin edersiniz... Kendisi dışında iş yapıldı mı komaya giriyor...

Bir ara dernekteki birkaç tartışmaya katıldı. Ama ne katılmak! Tartıştığı Devrimci Solcuya bir küfür etmediği kaldı! Ama bizim oradaki çalışmamızı bozmadı. Neden dersiniz, ne yapıldığından hiç anlamıyordu da onun için...

Örgütlenmede iki soru önemlidir: nerede örgütleniyorsun ve ne zaman örgütleniyorsun?

1981 yılında Paris'te örgütleniyorsun. Türkiye'deki faşist cuntanın teşhiri çalışmanın ayrılmaz bir parçası, ama esas olan bu değil... Örgütsel çalışma Türkiyeli göçmen işçilerin bu kentteki sorunları temelinde yükselmelidir. Ve biz bu doğrultuda ilerliyorduk.

Mihrac Ural bundan ne anlasın!

Türkiyeli İşçiler Dayanışma Derneği adını taşıyan derneğimizin adı bile bunu yansıtıyordu.

Ocak 1982'de yapılan ve örgütün adını geniş bir çevrede duyuran ev işgalleri de bu dernek olmasaydı yapılamazdı.

Derneğin sosyal bir işlevi söz konusuydu.

Tek Yol Devrim'in Ev İşgalleri Özel Sayısı'nı bastık. Olay zaten Türkçe gazeteler vasıtasıyla Türkiye'de de duyulmuştu. Bu dergileri Suriye'ye ve Lübnan'daki kamplara da gönderdik.

Normal bir zamanda bu eylemin öyle büyük bir etkisi olmaz... Ama yıl 1982... Herkesin hızla kan kaybettiği, kaçıp saklanmaktan başka bir şeyin pek yapılamadığı bir dönem... Böyle bir dönemdeki etkisi başka oldu...

Paris'te Haziran 1981'de birkaç kişiyle başlayan çalışma, bir yıl sonra, Ağustos 1982'de kitlesel bir yapıya kavuşmuştu. Paris'in o zamanki koşullarında kitlesel örgütlerden birisi durumuna gelmiştik.

Gel de boz bakalım bu örgütlenmeyi, yapabilirsen eğer...

Örgütlenme bulunduğu alanda yerine getirilen sosyal işlevler temelinde yükseliyorsa, buna zarar verilebilir, ama bozulamaz.

Örgütlenmemiz Paris'teki göçmen işçilerin ikinci büyük kitlesel eylemi üzerinde yükseliyordu. İlki, 1980'de Devrimci İşçi tarafından kağıtsız işçilerin durumlarının legalleştirilmesi için yapılan açlık greviydi. İkincisi ise kentteki lojman sorununu gündeme getiren bizi eylemimizdi.

Paris Belediyesi ile mahkemelik olduk. O zamanki Belediye Başkanı daha sonra Cumhurbaşkanı olacak olan Chirac'tı. Fransız Komünist Partisi'nin avukatları bizi savundular ve onları da TKP'yi devreye sokmadan bulmuştuk. Mahkemeyi kazandık... Günlerce göçmen işçilerin bir kesimi olarak Fransız basınında konu olduk.

Gel de boz bakalım bu örgütlenmeyi, değil mi ama!

Adamı eşek sıpadan gelinceye kadar döverler...

Gelecek yazıda aynı anlayışın Almanya bölümünü ele alacağım...